

Róma megalapozza a látomást – Kilences szám

Az alapok elvetése: „A mindennapi” vitája és az igazság megtagadásának következményei az adventista próféciaiban

Jeff Pippenger
2024-08-21

Jelenleg az advent történelemben lezajlott viták prófétai vonalát tárgyaljuk, amelyek Róma különböző jelképeit érintették. Jelenleg Dániel könyvében „a mindennapi”-t tárgyaljuk. Ez a vita az adventizmus alapjainak elvetését, a Prófétaság Lelke tekintélyének elvetését, valamint annak a hírnöknek az elvetését jelképezi, akit Isten választott. Miller munkájának elvetése egyúttal annak az útmutatásnak az elvetését is jelenti, amelyet Miller mennyei angyaloktól kapott, akik elvezették őt annak az üzenetnek a megértésére, amely a tudás gyarapodása nyomán jött létre, amikor Dániel könyvét 1798-ban felnyitották.

Akik elutasítják azt az igazságot, amely azonosítja azt a hatalmat (a pogány Rómát), amely megakadályozta a pápai hatalom lelepleződését a 2 Thesszalónikai levélben, nyilvánvalóvá teszik, hogy nem szeretik az igazságot; és mivel elutasítják az igazság szeretetét, hazugságot kapnak. A hazugság pedig viszont erős tévelygést hoz rájuk. Az ok a hazugság, és az erős tévelygés, amelyet kapnak, a következmény. Indítékuk az igazság szeretetének hiánya. A hazugság a bibliai tanítás pluralisztikus elfogadásának választását jelképezi, szemben azokkal, akik az abszolút igazságban hisznek. Ezért Ézsaiás Pál erős tévelygésről szóló ábrázolását tévelygések formájában jeleníti meg, nem pusztán egyetlen tévelygésként. A másik csoportba azok tartoznak, akik szeretik az igazságot, elfogadják az abszolút igazság előfeltevését, és akiket Ézsaiás úgy azonosít, mint akik remegnek Isten Igéje előtt.

Így szól az Úr: Az ég az én trónusom, és a föld lábam zsámolya: hol van az a ház, amelyet nékem építetek? és hol van nyugalmam helye? Mert mindezeket az én kezem alkotta, és így lettek mindezek, ezt mondja az Úr: hanem arra tekintek, aki szegény és megtört lelkű, és retteg az én beszédemtől. Aki ökröt öl, olyan, mintha embert ölne; aki bárányt áldoz, mintha kutya nyakát szegné; aki ételáldozatot mutat be, mintha disznóvért ajánlana; aki tömjént éget, mintha bálványt áldana. Bizony, ők a maguk útjait választották, és lelkük utálatosságaikban gyönyörködik. Én is az ő megcsalásaikat választom, és rájuk hozom félelmeiket; mert amikor hívtam, senki sem felelt; amikor szóltam, nem hallgattak: hanem azt cselekedték szemem előtt, ami gonosz, és azt választották, amiben nem gyönyörködtem. Halljátok az Úr beszédét, ti, akik rettegtek az ő beszédétől; Testvéreitek, akik gyűlölnék titeket, és kitaszítanak nevemért, ezt mondták: Dicsőíttessék meg az Úr! De ő megjelenik örömtökre, ők pedig megszégyenülnek. Ézsaiás 66:1–5.

Akik rettegnek Isten Igéjétől, Izráel számkivetettjei, akik az utolsó napokban azok, akiket a zászló jelképez.

És zászlót emel a nemzeteknek, összegyűjti Izráel számkivetettjeit, és egybegyűjti Júda szétszórtjait a föld négy szegletéről. Ézsaiás 11:12.

Isten kijelenti, hogy Ő készítette azt a házat, amelyről a romlott áldozatokat bemutató csoport azt állítja, hogy ők készítették. Abban a házban bíznak, amikor ezt hirdetik: „az Úr temploma ez.”

Állj meg az Úr házában kapujában, és hirdesd ott e szót, és mondd: Halljátok az Úr szavát, ti mind, akik Júdából valók vagytok, és ezeken a kapukon bementek, hogy imádjátok az Urat. Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Jobbítsátok meg útjaitokat és cselekedeteiteket, és én lakozást adok nektek ezen a helyen. Ne bízzatok hazug beszédekben, ezt mondván: Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ez! Jeremiás 7:2–4.

Azok, akik hazug beszédekben „bíznak”, azok, akik hisznek a hazugságnak. A ház, amelyet az Úr épített, azon az alapon emeltetett, amelyet szintén Ő készített. Az a csoport, amely nem volt hajlandó felelni, amikor Isten hívta, a maga útjait választotta, és gyönyörűségét lelte az utálatosságokban. Ők „utakat” és „utálatosságokat” választottak, többes számban, noha Jeremiás kijelentette, hogy odabenn csak egyetlen út van, amelyen járni lehet.

Így szól az Úr: Álljatok meg az utakon, és nézzetek szét, kérdezzetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és járjatok azon, akkor nyugalmat találtok lelketeknek. De ők ezt mondták: Nem járunk azon. Őrállókat is rendeltem föltek, mondván: Figyeljete a kürt szavára! De ők ezt mondták: Nem figyelünk. Ezért halljátok meg, ti nemzetek, és tud meg, ó gyülekezet, mi van közöttük. Halld meg, ó föld: íme, veszedelmet hozok erre a népre, gondolataik gyümölcset, mert nem hallgattak szavaimra, törvényemet pedig megvetették. Minek nekem a Sebából való tömjén és a messze földről hozott jó illatú nád? Égőáldozataitok nem kedvesek, és véresáldozataitok nem gyönyörködtetnek engem. Jeremiás 6:16–20.

A tizenötödik fejezetben Jeremiás a gonosz gyülekezetet, amely nem akart hallgatni, noha volt füle, a „csúfolódók gyülekezetének” nevezi. E gyülekezetnek „őrálló” adatott mind az első és a második angyal üzenetének történetében, mind pedig ismét a harmadik angyal történetében, ők azonban nem voltak hajlandók a jó úton járni, amely a régi ösvények útja. Ehelyett az „utakon” jártak. Ezért azonosítja Ézsaiás, hogy Isten többes számú tévelygéseket fog választani, mert ők a régi ösvények abszolút útja helyett a hamis utak sokaságát választották. Miként Ézsaiás bizonyoságtételében, a csúfolódók gyülekezetének istentiszteletét is elveti az Úr. White testvérnő Ézsaiás tévelygéseinek többes számát közvetlenül Pál erős tévelygésével kapcsolja össze, és ezt az alapvető igazságok elvetésének összefüggésébe helyezi, ama alapzatába, amelyre az Úr házát építette és építi.

„Aki a felszín alá lát, aki minden ember szívében olvas, ezt mondja azokról, akik nagy világosságot kaptak: »Nem gyötrődnek és nem rendülnek meg erkölcsi és lelki állapotuk miatt.« Igen, a maguk útjait választották, és lelkük gyönyörködik utálatosságaikban. Én is veszedelmeiket választom rájuk, és rájuk hozom azt, amitől rettegnek; mivel hívtam, és senki sem felelt, szóltam, és nem hallották meg; hanem gonoszt cselekedtek szemem előtt, és azt választották, amiben nem gyönyörködtem.« »Isten is elküldi nekik a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak«, mivel nem fogadták be az igazság szeretetét, hogy üdvözljenek, »hanem gyönyörködtek a hamisságban«. Ézsaiás 66:3, 4; 2 Thesszalónika 2:11, 10, 12.”

„A mennyei Tanító megkérdezte: »Miféle erősebb megtévesztés képes félrevezetni az elmét annál a színlelésnél, hogy helyes alapra építetek, és hogy Isten elfogadja cselekedeteiteket,

miközben valójában sok mindent világi okosság szerint visztek véghez, és Jehovával szemben vétkeztek? Ó, ez nagy csalás, megbűvölő téveszme, amely hatalmába keríti az értelmet, amikor azok az emberek, akik egykor megismerték az igazságot, az istenfélelem látszatát összetévesztik annak lelkével és erejével; amikor azt gondolják, hogy gazdagok, meggazdagodtak, és semmire sincs szükségük, holott valójában mindenre szükségük van.«”

„Isten nem változott meg hűséges szolgálói iránt, akik szeplőtelenül őrzik ruháikat. Sokan azonban ezt kiáltják: »Békesség és biztonság«, miközben hirtelen veszedelem tör rájuk. Ha nem történik alapos bűnbánat, ha az emberek nem alázzák meg szívüket bűnvallás által, és nem fogadják el az igazságot úgy, amint az Jézusban van, soha nem jutnak be a mennybe. Amikor megtisztulás megy végbe sorainkban, többé nem nyugszunk meg eléggülten, azzal kérkedve, hogy gazdagok vagyunk, meggazdagodtunk, és nincs szükségünk semmire.

„Ki mondhatja igazán: »Aranyunk tűzben megpróbáltatott; ruháinkat nem szennyezte be a világ«? Láttam, amint a mi Oktatónk az úgynevezett igazság ruháira mutatott. Miután letépte azokat, feltárta az alattuk rejlő tisztátalanságot. Ekkor ezt mondta nekem: »Nem látod-e, miként fedték el kérkedő módon tisztátalanságukat és jellemük romlottságát? »Miként lett a hűséges város parázna nővé!« Az én Atyám házából kalmárkodás háza lett, olyan hely, ahonnan eltávozott az isteni jelenlét és dicsőség! Emiatt van gyengeség, és hiányzik az erő.«” Testimonies, 8. kötet, 249, 250.

A szakaszban Jeremiás csúfolódók gyülekezete a laodíceaiakkal azonosíttatik, akik bolond szüzek.

„Az egyház ama állapotáról, amelyet a balga szüzek képviselnek, szintén mint laodiceai állapotról esik szó.” Review and Herald, 1890. augusztus 19.

A balga szüzek olaj híján valóságukat az Éjféli Kiáltás idején teszik nyilvánvalóvá, amikor olyan tévelygést fogadnak be, amely összhangban áll korábbi saját döntésükkel afelől, hogy melyik utat válasszák, miközben elutasítják Jeremiás ősi ösvényeit. Az ősi ösvényeken található meg a nyugalom és a felüdülés, a nyugalom és a felüdülés pedig a késői eső.

„Figyelmem arra az időre irányított, amikor a harmadik angyal üzenete lezárulóban volt. Isten hatalma megnyugodott az Ő népén; elvégezték munkájukat, és felkészültek az előttük álló megpróbáltatás órájára. Elvették a késői esőt, vagyis az Úr jelenlétéből áradó felüdülést, és az élő bizonyágtétel újraéledt. Az utolsó nagy figyelmeztetés mindenütt felhangzott, és felkavarta, valamint haragra gerjesztette a föld lakóit, akik nem akarták elfogadni az üzenetet.” Korai írások, 279.

A Szentlélek kiáradásának idején árad ki az erős tévelygés a balga laodíceai szüzekre, akik nem szeretik az igazságot, és ezért az igazság helyett a hazugságot választották, hogy abban higgyenek. Az igazság elvetése egyenértékű a törvény elvetésével, mert Isten törvénye az Ő prófétai szabályaiban ölt testet.

„A kinyilatkoztatás nem valami új dolog létrehozása vagy feltalálása, hanem annak megnyilvánulása, ami az emberek előtt mindaddig ismeretlen volt, amíg ki nem nyilatkoztatott. Az evangéliumban foglalt nagy és örök igazságok szorgalmas kutatás és az Isten előtti megalázkodás által nyernek kinyilatkoztatást. Az isteni Tanító vezeti az igazság alázatos

keresőjének elméjét; és a Szentlélek vezetése által az Ige igazságai ismertetnek meg vele. És nem létezhet biztosabb és hatékonyabb módja a megismerésnek, mint az, ha ily módon vezetettünk. Az Üdvözítő ígérete ez volt: »Amikor pedig eljön ő, az igazság Lelke, elvezet majd titeket minden igazságra.« Isten Igéjének megértésére a Szentlélek közlése által jutunk el.”

„A zsoltáríró ezt írja: „Miképpen tisztíthatja meg útját az ifjú? Úgy, ha vigyáz arra a te igéd szerint. Teljes szívből kerestelek téged: ó, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól. ... Nyisd meg szemeimet, hogy megláthassam törvényed csodálatos dolgait.”

„Arra kapunk intést, hogy úgy keressük az igazságot, mint az elrejtett kincset. Az Úr megnyitja az igazság őszinte keresőjének értelmét; és a Szentlélek képessé teszi őt arra, hogy megragadja a kinyilatkoztatás igazságait. Ezt érti a zsoltáríró azon, amikor azért könyörög, hogy nyíljanak meg szemei, hogy csodálatos dolgokat lásson meg a törvényből. Amikor a lélek Jézus Krisztus kiválóságai után eped, az értelem képessé válik arra, hogy felfogja a jobb világ dicsőségeit. Egyedül az isteni Tanító segítsége által érthetjük meg Isten Igéjének igazságait. Krisztus iskolájában megtanulunk szelídeknek és alázatosaknak lenni, mert megadatik nekünk az istenfélelem titkainak megértése.” Sabbath School Worker, 1909. december 1.

Elutasítani a késői eső üzenetét vagy módszertanát annyi, mint elutasítani Isten törvényét. Amikor Jeremiás kijelentette, hogy „nem hallgattak szavaimra, sem törvényemre, hanem megvetették azt”, ezzel Hóseással ért egyet.

Népem elvesz a tudomány hiánya miatt; mivel te megvetetted a tudományt, én is megvetlek téged, hogy ne légy papom előttem; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem gyermekeidről. Hóseás 4:6.

Az az ismeret, amelyet a balgák elutasítanak, az ismeret növekedése, amelyet Dániel úgy azonosít, mint amely a vég idején következik be. A vég idején, 1798-ban, majd ismét a vég idején, 1989-ben, az ismeretnek olyan növekedése ment végbe, amelyet az az üzenethozó tett formálissá, akit Isten arra választott, hogy felhasználjon, miközben e két párhuzamos nemzedék mindegyikének alapját lefektette. Ezek az alapvető igazságok bizonyos bibliai szabályok szerint rendeződtek, amelyeket az adott történelmi korszakok kiválasztott üzenethozóinak nyilatkoztatott ki, és ezek az alapvető igazságok Jeremiás régi ösvényei, valamint azok az igazságok, amelyek végső soron az éjféli kiáltás és a hangos kiáltás üzeneteinek olaját jelképezik. A késői eső az éjféli kiáltás üzenetét hozza létre a százhuszonnégyezer megpecsételésének történetében, majd ezt követően létrehozza a hangos kiáltás üzenetét Isten másik nyájának összegyűjtésének történetében, amely még Babilonban van. A késői eső egyszerre üzenet és az az eljárás, amely létrehozza az üzenetet. Dániel ismeretnövekedése egy háromlépéses megpróbáltatási folyamatot indít el.

És ő így szólt: Menj el, Dániel; mert e beszédek bezárattak és lepecsételtek a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; az istentelenek pedig istentelenül cselekszenek, és az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik. Dániel 12:9, 10.

Dániel gonoszai Máté balga szüzei, akik úgy döntenek, hogy megtartják laodíceai állapotukat. Állapotuk Dániel három próbájának harmadik lépésében nyilvánul meg, amikor mind a bölcsek,

mind a gonoszok próbára tételnek. A végső próba az, ahol az ítélet végrehajtatik, és mindkét csoport megmutatja, hogy van-e olajuk.

„Ezek a példázatok ismét azt tanítják, hogy az ítélet után nincs több kegyelmi idő. Amikor az evangélium munkája befejeződik, azt azonnal követi a jók és a gonoszok közötti szétválasztás, és mindkét csoport sorsa örökre eldőlt.” Christ’s Object Lessons, 123.

A jellem megnyilvánulása a harmadik próbatételnél az imádókat vagy balga laodiceaiként, vagy bölcs filadelfiaiként azonosítja. A végső próbatétel a késői eső üzenetével összefüggésben valósul meg, amelyet a késői eső módszertana hozott világosságra. A késői eső módszertanának elutasítása a lelket olyan helyzetbe juttatja, amelyben nem képes megérteni a késői eső üzenetét. Ézsaiás az üzenetet és a módszertant mint a végső próbatételt azonosítja.

Kit tanítson ismeretre, és kivel értesse meg a tanítást? Azokkal-e, akiket elválasztottak a tejtől, és elszakítottak az emléktől? Mert parancsolat parancsolatra legyen, parancsolat parancsolatra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés. Bizony dadogó ajakkal és idegen nyelven fog szólni ehhez a néphez. Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, mellyel megnyugtathatjátok a megfáradtat; és ez a felüdülés; de nem akartak hallani. Ezért az Úr beszéde így lett nekik: parancsolat parancsolatra, parancsolat parancsolatra; szabály szabályra, szabály szabályra; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hátraessenek, összetöressenek, törbe essenek és megfogatassanak. Ezért halljátok meg az Úr beszédét, ti csúfolódó férfiak, akik uralkodtok e népen, amely Jeruzsálemben van. Mivel ezt mondtátok: Szövetséget kötöttünk a halállal, és a Seollal megegyeztünk; amikor az eláradó ostor átvonul, nem ér el minket; mert a hazugságot tettük oltalmunkká, és a hamisság alá rejtőztünk: azért így szól az Úr Isten: Íme, Sionban alapköül teszek le egy követ, kipróbált követ, drága szegletkövet, erős alapot; aki hisz, nem fut. Az ítéletet is mérőzsinórrá teszem, és az igazságot függőnővé; és a jégeső elsőpri a hazugság oltalmát, és a vizek elárasztják a rejtekhelyet. És a halállal kötött szövetségetek eltöröltetik, és a Seollal való megegyezések nem áll meg; amikor az eláradó ostor átvonul, eltapostattok általa. Ézsaiás 28:9–18.

A bibliai próféciaiban szereplő „eláradó ostor” a vasárnaptörvény válságának előrehaladó folyamata, amely az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel veszi kezdetét. Azok a balga, gonosz laodiceaiak, akik nem rendelkeznek „az igazság szeretetével”, és ezért elutasítják az ismeret gyarapodását, azt hiszik, hogy az „eláradó ostor” „nem jön el” rájuk; mert egyebek mellett úgy döntöttek, hogy elfogadják a Rómára utaló egyik bibliai prófétai jelkép hamis meghatározását. Ezzel saját prófétai alapjukra épülő hamis prófétai modellt hoztak létre. Az ő alapjuk homokra épül, amely számtalan apró, összeűzött kő sokaságát jelképezi. A bölcsnek alapja az egyetlen Kősziklára épül.

Az Isten nekem adott kegyelme szerint mint bölcs építőmester alapot vetettem, és más épít arra. De mindenki vigyázzon, miként épít arra. Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, amely a Jézus Krisztus. Ha pedig valaki erre az alapra aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít; kinek-kinek munkája nyilvánvalóvá lesz: mert ama nap megmutatja, mivelhogy tűzben jelenik meg; és a tűz megpróbálja, kinek-kinek munkája milyen. 1 Korinthus 3:10–13.

A hamis alapokat szembeállítja az igaz alappal, amely Krisztus Jézus — a Kőszikla. Az igaz vagy hamis alap Dániel három próbájának utolsójában lepleződik le. „Tűz által lesz nyilvánvalóvá” — a szövetség Követének tüze által, aki hirtelen eljön az Ő templomába. Ekkor nyilvánvalóvá lesz egy csoport, amely szövetséget kötött a halállal, és nyilvánvalóvá lesz egy csoport, amely az étellel kötött szövetséget.

Íme, elküldöm az én követemet, és ő elkészíti előttem az utat; és hirtelen eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, a szövetség követe, akiben gyönyörködtek; íme, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De ki szenvedheti el az ő eljövételének napját? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze és mint a ruhatisztítók lúgja. És leül mint az ezüst ötvöse és megtisztítója; és megtisztítja Lévi fiait, és megolvasztja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozatot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozata, mint a régi napokban és mint a hajdani esztendőkből. És ítéletre közeledem hozzátok, és gyors tanú leszek a varázslók ellen, a házasságtörők ellen, a hamisan esküvők ellen, azok ellen, akik megnyomorítják a bér munkást az ő bérében, az özvegyet és az árvát, és elfordítják jogától a jövevényt, és nem félnek engem, azt mondja a Seregek Ura. Malakiás 3:1–5.

A szövetség Követe ítélettel közeledik, amikor Dániel próbatételi folyamata eléri a harmadik próbát, és a bölcsek, valamint a gonoszok megpróbáltatnak. Dániel háromlépcsős próbatételi folyamata a vég idején kezdődik, amikor Dániel könyve felnyitattik, és megsokasodik az ismeret. Az ismeret megsokasodása a választott hírnök munkája által válik világossá, aki trombitát szólaltat meg. Ezt a hírnököt Malakiás úgy nevezi, mint a „hírnököt”, aki „elkészíti az utat” a szövetség Követének eljövetele előtt, aki tűz által nyilatkoztatja ki, ki lépett szövetségre Ővele, illetve ki a halállal való szövetségekötést választotta. A Millerita történelemben Krisztus hirtelen eljött templomához 1844. október 22-én; ez egy útjelző, amely az előképét adja a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynek.

„Krisztusnak mint a mi főpapunknak a szentek szentjébe való eljövetele a szentély megtisztítására, amint az Dániel 8:14-ben feltárul; az Emberfiának eljövetele az Öregkorúhoz, amint azt Dániel 7:13 bemutatja; valamint az Úr eljövetele az Ő templomába, amelyet Malakiás megjövendölt — ugyanannak az eseménynek a leírásai; és ezt jelképezi a völegény mennyegzőre való eljövetele is, amelyet Krisztus a tíz szűzről szóló példázatban ír le Máté 25-ben.” A nagy küzdelem, 426.

Dániel három próbájának utolsó szakasza a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél következik be, amikor a szövetség Követe megérkezik, hogy tűz által nyilvánvalóvá tegye, ki kötött szövetséget az étellel vagy a halállal, mindezt a lévíták összefüggésébe helyezve. Amikor Malakiás Máté bölcs és balga szüzeit írja le, akik János laodiceabeliei és filadelfiai, valamint Dániel bölcsei és gonoszai, mindkét csoport tűzpróbán megy át, és ezután nyilvánvalóvá teszik, ki lévita, és ki nem.

A lévíták azoknak a jelképei, akik hűségesen helytálltak az aranyborjak két lázadásában. Az első lázadás Ároné volt, a második pedig Jeroboám lázadása. Mindkét szemléltetésben a lévíták a hűségeseket képviselték, és mindkét szemléltetés két tanút szolgáltat a lévíták által jelképezett

csoport hűségéről a hamarosan bekövetkező vasárnapotörvény idején. Áron aranyborjút készített. Az arany Babilon jelképe, a borjú pedig egy fenevad képmása. Ezután ünnepet rendelt el, és a balga nép mezítelenül táncolt a borjú körül. Egész lázadásuk alapja és indítéka az volt, hogy elvetették Mózes, a kiválasztott hírnököket.

És monda Mózes Áronnak: Mit cselekedett veled ez a nép, hogy ily nagy bűnt hoztál rájuk? Áron pedig monda: Ne gerjedjen fel az én uram haragja; te ismered ezt a népet, hogy a gonoszra hajlandó. Mert azt mondták nekem: Csinálj nekünk isteneket, akik előttünk járjanak; mert erről a Mózesről, arról a férfiúról, aki felhozott minket Egyiptom földjéről, nem tudjuk, mi történt vele. Én pedig azt mondtam nekik: Akinek van aranya, szakítsa le. És ideadták nekem; én pedig a tűzbe vettem, és ez a borjú jött ki belőle. Amikor pedig Mózes látta, hogy a nép megzabolátlan lett; (mert Áron megzabolátlanra tette őket az ő gyalázatukra ellenségeik előtt:) akkor Mózes megállt a tábor kapujában, és monda: Ki áll az Úr mellett? Jöjjön hozzám. És Lévi fiai mind őhöz gyűltek. Ő pedig monda nekik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Kösse mindenki az oldalára kardját, és menjetek át meg alá a táboron kaputól kapuig, és ölje meg ki-ki az ő testvérét, ki-ki az ő barátját, és ki-ki az ő felebarátját. És Lévi fiai Mózes szava szerint cselekedtek; és elesett azon a napon a népből mintegy háromezer férfi. 2 Mózes 32:21–28.

Akik táncoltak, laodiceaiak voltak, akik nyilvánvalóvá tették „mezítelenségük szégyenét”, ami a hatodik csapás figyelmeztetése: figyelmeztetés arra a szükségességre, hogy helyesen értsük meg a modern Róma hármas felépítését mint a sárkányt, a fenevadat és a hamis prófétát. Ez a figyelmeztetés éles ellentétben áll Uriah Smith magánértelmezésével, amely lerombolta a hatodik csapással és Armageddonnal kapcsolatos igazságokat.

Akik megnyilvánították laodiceai állapotukat, elvetették a kiválasztott hírnök tekintélyét, és ugyanazt az összezavarodott értelmezést tanúsították, mint azok, akik úgy döntenek, hogy „a mindennapi” sátáni jelképét Krisztus szentélybeli szolgálatának istenfélő jelképeként azonosítják. Szabadulásukat egy jelképes istennek tulajdonították, ám az az isten, akit imádni választottak, Egyiptom istenének jelképe volt, Egyiptom pedig a sárkány jelképe. Miként a laodiceai adventizmus esetében, elvetették azt az igazságot, hogy „a mindennapi” a pogány Róma, a sárkány jelképe, és a sátáni jelképet Krisztus jelképeként azonosították.

Embernek fia, fordítsd arcodat a fáraó, Egyiptom királya ellen, és prófétáld ellene és egész Egyiptom ellen. Szólj, és mondd: Így szól az Úr Isten: Ímé, ellened vagyok, fáraó, Egyiptom királya, te nagy sárkány, aki folyóid közepette heversz, aki ezt mondtad: Az én folyóm az enyém, és magamnak teremtettem azt. Ezékiel 29:2, 3.

Áron lázadói elhítték azt a hazugságot, hogy a sárkány jelképe, amelyet az aranyborjú ábrázolt, az az isten volt, aki megszabadította őket Egyiptom szolgaságából. A laodiceai adventizmus elhiszi azt a hazugságot, hogy a pogány Róma (a sárkány) egyik jelképe, amelyet „a mindennapi” képvisel, Krisztus jelképe, akinek feladata mennyei szentélyben végzett szolgálata által megszabadítani az embereket a bűn szolgaságából. Elvetették a választott hírnököket is, miként a laodiceai adventizmus is tette „a mindennapi” jelképisége körüli vitában.

A laodiceai adventizmus első nemzedékében (1844-től 1888-ig) elvetették Miller munkáját a hét idő meghatározásában. A második nemzedékükben (1888-tól 1919-ig) megkezdtek „a mindennapi” igazságának elvetésére irányuló folyamatot. A harmadik nemzedékükben (1919-től 1957-ig) visszatértek a hitehagyott protestantizmus ama értelmezéséhez, hogy néped rablói Antiochus Epiphanes. 2001. szeptember 11-én elvetették az iszlám szerepét a bibliai próféciában, amikor azon a napon megérkezett a harmadik jaj. E négy igazság mindegyikét Miller vallotta, és mindegyik Habakuk két tábláján van ábrázolva, továbbá mindegyik alapvető igazság, amely Miller munkájának tulajdoníthat, akit White testvérő a „választott”-nak nevez.

Jeroboám lázadása az északi királyság kezdetén indult, amely abból a tíz törzsből állt, akik Jeroboámot tették meg első királyukká. Jeroboám két aranyborjút készíttetett, és az egyiket Béthelben helyezte el, amelynek jelentése: Isten háza, a másikat pedig Dánban, amelynek jelentése: ítélet. Béthel és Dán együtt az egyház (Béthel) és az állam (Dán) összekapcsolódását jelképezik. És miként Áron lázadásában, a borjak aranyból készültek, amely Babilon jelképe, és mindkettő a fenevad képmása volt. Miként Áron esetében is, Jeroboám évenkénti ünnepet rendelt el, és a borjakat azoknak az isteneknek nevezte, akik megszabadították Isten népét Egyiptomból.

És Jeroboám ezt mondta szívében: Most visszatér az ország Dávid házához. Ha ez a nép felmegy, hogy áldozatot mutasson be az Úr házában Jeruzsálemben, akkor e nép szíve ismét az ő urához, Roboámhoz, Júda királyához fordul; engem pedig megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. Ezért a király tanácsot tartott, és készíttetett két aranyborjút, és azt mondta nekik: Túl sok nektek felmenni Jeruzsálembe; íme, a te isteneid, ó Izráel, akik felhoztak téged Egyiptom földjéről. Az egyiket Béthelbe állította, a másikat pedig Dánba helyezte. És ez a dolog bűnné lett; mert a nép eljárt az egyik elé imádkozni egészen Dánig. És magaslatok házákat építtette, és papokat rendelt a nép legalacsonyabb sorából, akik nem Lévi fiai közül valók voltak. És Jeroboám ünnepet rendelt a nyolcadik hónapban, a hónap tizenötödik napján, ahhoz az ünnephez hasonlóan, amely Júdában volt, és áldozatot mutatott be az oltáron. Ugyanígy cselekedett Béthelben is, áldozva azoknak a borjaknak, amelyeket készíttetett; és Béthelben helyezte el a magaslatok papjait, amelyeket készített. Így áldozatot mutatott be azon az oltáron, amelyet Béthelben készített, a nyolcadik hónap tizenötödik napján, abban a hónapban, amelyet a saját szívéből gondolt ki; és ünnepet rendelt Izráel fiai számára; és áldozatot mutatott be az oltáron, és tömjénezett. 1Királyok 12:26–33.

Jeroboám „szívében gondolta ki”, ami Uriah Smith művét jelképezi, amikor egy „magánértelmezést” vezetett be, amelyre prófétai modelljét felépítette. Jeroboám Áron mintáját követte, és ezáltal Egyiptom egyik istenét hamisan azonosította az igaz Istennel. Az az isten, amelyet mind Áron, mind Jeroboám létrehozott, Róma kettős természetének mint államhatalmi és egyházi hatalmi jelképnek a félrealkalmazásán alapult. Áron és Jeroboám egyaránt a sárkány hatalmának képét azonosították a fenevad képének szimbolikájával. Ennélfogva a lázadásnak e két szent története egyaránt Isten népének nagy próbáját jelképezi, amely által örök sorsuk eldőlt. Az ihletett kijelentés szerint ez a próba a fenevad képe felállításának próbája.

Az első vita Róma mint a te néped rablói jelképe körül, amely utat talált az 1843-as úttörői táblázatra, azt állította, hogy Antiochus Epiphanes a rabló, ahelyett, hogy a rablók valójában Róma

volnának. Az első vita az utolsó vitát képviselte arról, hogy a te néped rablói Róma, ahol most azt állítják, hogy a rablók az Egyesült Államok, és nem Róma. Antiochus azonban az Egyesült Államok jelképe Dániel tizenegyedik fejezetének tíztől tizenötig terjedő verseiben, így a kezdeti hazugság és a befejező hazugság arra vonatkozóan, hogy kit ábrázol, azonos.

Az a sötétség és zűrzavar, amely azt övezi, hogy Antiokhosz mit jelképezett az utolsó napokban, zavart idéz elő a fenevad képét illetően is, miként Áron és Jeroboám lázadása is tette. A fenevad képe körüli zűrzavar éppen abban az időben áll elő, amikor Isten népe számára a nagy próbatétel a fenevad képének kialakulása.

„Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képmása a kegyelmi idő lezárulta előtt fog felállítani; mert ez lesz Isten népe számára a nagy próba, amely által örök sorsuk eldöntetik. A te álláspontod az ellentmondásoknak olyan zűrzavara, hogy csak kevesek tévesztetnek meg általa.”

„A Jelenések 13. fejezetében ez a tárgy világosan bemutatásra kerül; [Jelenések 13:11–17, idézve].”

„Ez az a próba, amelyet Isten népének ki kell állnia, mielőtt elpecsételtetnének. Mindazok, akik Isten iránti hűségüket azáltal bizonyították, hogy megtartották törvényét, és megtagadták egy hamis szombat elfogadását, az Úr Isten, Jehova zászlaja alá fognak sorakozni, és elnyerik az élő Isten pecsétjét. Akik pedig feladják a mennyei eredetű igazságot, és elfogadják a vasárnapi szombatot, a fenevad bélyegét fogják kapni.” Manuscript Releases, 15. kötet, 15.

Amikor White testvér jóváhagyta Millernek azt a nézetét, hogy „a mindennapi” a pogány Rómát jelképezi, kijelentette, hogy 1844 óta „más nézeteket” — többes számban — fogadtak el, amelyek „sötétséget és zavart” idéztek elő. A „mindennapi”-ról vallott hamis nézetek által előidézett zavar, amely a pogány Róma jelképe mint „néped rablói”, zavart és sötétséget okoz a Róma és Róma képmása közötti különbségtétel tekintetében.

A Róma jelképével kapcsolatos első és utolsó viták egy olyan korábbi szövetséges nép között zajlottak, amely mellett Isten elhaladt, és egy olyan nép között, amely akkoriban Isten új szövetséges népévé lett. A vita magában foglalta a fennálló nyelvtani szabályok szerinti igazgatás elfogadásának vonakodását is, mert a tizenegyedik versben szereplő „is” szót a protestánsok nem engedték meg, s így azt állították, hogy a rablóknak ugyanannak a hatalomnak kell lenniük, amelyet az előző versek ábrázolnak.

A Szentírás kiforgatását jelentette, amikor Antiochusra kényszerítették, hogy ő legyen „a rablók”. Ez magánmagyarázat volt, mert minden hamis tanítás, amely az igazsággal szemben áll, magánmagyarázat. Maga a vita alapvető igazsággá lett, mert feljegyeztetett az 1843-as úttörői táblázaton. A táblázat ihletés általi megerősítése megerősítette és érvényesítette „a rablókat” mint Róma jelképét, és fokozta az igazság komolyságát, mert a tanítás elvetése egyet jelentett mind az alapok, mind a Prófétaság Lelkének tekintélye elvetésével.

A te néped rablóinak Rómát jelölő helyes értelmezése hozzáadódott ahhoz a prófétai mintához, amelyet az angyalok adtak William Millernek, mivel ez összhangban állt azzal a prófétai mintával,

amelyet ő megértett és előadott; nevezetesen azzal, hogy pogány és pápai Róma képezte valamennyi prófétai alkalmazásának alapját.

Uriah Smith magánértelmezése, amely Dániel tizenegyedik fejezetének harminchatodik versében az északi királyt Franciaországgal, majd a negyvenedik versben Törökországgal azonosította, az északi király két téves azonosításából állt. Smith 1863-ban elvetette az alapokat, s ez olyan vakságot eredményezett, amely megakadályozta őt abban, hogy meglássa a prófécia egyik legalapvetőbb szabályát, nevezetesen azt, hogy nagyjából Krisztus idején a prófécia azokat a modern lelki hatalmakat szemléltette, amelyeket az ókori szó szerinti hatalmak előképeztek. Pál kifejezetten ezt az igazságot tanította, amikor rámutatott, hogy először a szó szerinti jön, azután pedig a lelki.

De nem a lelki volt előbb, hanem a természetes; azután pedig a lelki. 1Korinthus 15:46.

Smith azon szövetséges néphez tartozott, amely a hitchagyott protestantizmus helyébe lépett mint Isten népe, ám lázadásukat pártolta, amikor elvetette a „hét időt”, és bevezette 1863-as táblázatát. Magánértelmezésének alkalmazása hamis megértéshez vezetett a Jelenések könyve tizenhatodik fejezetében szereplő Armageddont illetően, ami újabb próba Róma helyes megértésével kapcsolatban.

A rablók körüli első vitában Smith azokat képviselte, akik részt vettek a tíz szűzről szóló példázat első beteljesedésében. Így az északi királyról vallott személyes nézetével egy olyan szövetséges népet képvisel, amely mellett 1856 és 1863 között elhaladtak, miközben azok laodiceai Hetednapi Adventista Egyházzá lettek. Miként a protestánsok esetében a rablók körüli vitában, Smith sem vette figyelembe annak az igeszakasznak a nyelvtani tekintélyét, amelyet magánértelmezésével kiforgatott, mert nyelvtanilag az északi király a harmincegyedik verstől a negyvenötödik versig mindenkor és kizárólag a pápai hatalom.

„A mindennapi” körüli vita révén Willie White és A. G. Daniells hazugságokat vezettek be az adventista történelembe, hogy fenntartsák a régi protestáns nézetet, miszerint „a mindennapi” Krisztusnak a szentélyben végzett szolgálatát jelképezte. Ezt a sajátos történelmet Habakuk Tábláiban azonosították, de fontos megjegyezni a hamis tanúbizonyságot, amely e téves nézet előmozdításához és megalapozásához kapcsolódott, mert a helyes értelmezést Miller a 2 Thesszalonikában ismerte fel, ahol a kérdés lényege azok közötti ellentét, akik szeretik az igazságot, és azok között, akik hisznek a hazugságnak.

„A mindennapi” körüli vita tovább gazdagítja a sorról sorra való megértést, miszerint Róma végső küzdelme a Szentlélek kitöltetésének idején zajlik. Miközben a Szentlélek felülről kitöltetik, alulról egy hatalom emelkedik fel, és megszállja azokat, akik azt Isten erejeként fogadják be, noha az erős tévelygés.

„A küzdelemben álló két nagy hatalom munkálkodik: az egyik alulról, a másik felülről. Minden ember az egyiknek vagy a másiknak a rejtett befolyása alatt áll, és cselekedetei feltárják annak az ihletésnek a természetét, amelyből származnak. Azok, akik Krisztussal egyesültek, mindenkor Krisztus irányelvei szerint fognak munkálkodni. Akik pedig Sátánnal

vannak közösségben, vezetőjük ihletése alatt fognak munkálkodni, szemben a Szentlélek hatalmával és munkájával. Az ember akarata szabadon marad a cselekvésre, és a cselekvés által nyilvánvalóvá lesz, melyik lélek indítja a szívet. „Gyümölcseikről ismeritek meg őket.” The 1888 Materials, 1508.

„A mindennapi” körüli vitában megjelenő prófétai ellentét abban áll, hogy a sárkány jelképét Krisztus jelképével azonosítják. Akik elutasítják az igazságot, egyúttal Miller szerepét is elutasítják, aki ezt az igazságot felfedezte; és ezzel a Szentlelket utasítják el, valamint megvalósítják a megbocsáthatatlan bűnt.

A következő cikkben egy Rómával kapcsolatos vitát fogunk tárgyalni, amely nem sokkal 2001. szeptember 11-e után történt.

„Olyan időben élünk, amikor az élet a legértékesebb és a legérdekesebb. Mindenek vége közel van. Megdöbbentő események tárulnak majd fel előttünk újra meg újra; mert láthatatlan erők munkálkodnak, és intenzív tevékenységet fejtenek ki. A sötétség alatt lévő hatalmai emberi eszközökön munkálkodnak, és gonosz emberek gonosz angyalokkal működnek együtt, hogy hadat viseljenek Isten parancsolatai és Jézus hite ellen; ugyanakkor felülről jövő hatalom hat azokra, akik engednek az isteni befolyásnak, és Isten népe mennyei lényekkel működik együtt. Semmi más, csak a valódi, őszinte hit nem fogja kiállni azt a megpróbáltatást, amely ezekben az utolsó napokban az ember minden lelkére rázúdul, hogy próbára tegye és megvizsgálja őt. Istennek kell lennie a mi menedékünknek; nem bízhatunk formában, hitvallásban, szertartásban vagy állásban, és nem gondolhatjuk, hogy mivel élő nevünk van, képesek leszünk megállni a próba napján. Minden, ami megrendíthető, meg fog rendülni, és azok a dolgok, amelyeket nem lehet megrendíteni ezeknek az utolsó napoknak csalásai és tévelygései által, megmaradnak. Szegezd a lelket az örökkévaló Kősziklához; mert egyedül Krisztusban lesz biztonság. Jézus a napokat, amelyekben élünk, veszedelmes napokként írta le. Ezt mondta: „Amiképpen pedig Noé napjaiban vala, akképpen lesz az ember Fiának eljövedele is. Mert amiképpen az özönvíz előtti napokban ettek és ittak, házasodtak és férjhez mentek mind ama napig, amelyen Noé bement a bárkába, és nem vették észre, mígnem eljött az özönvíz, és mindnyájukat elragadta: akképpen lesz az ember Fiának eljövedele is.” „Hasonlóképpen, amint Lót napjaiban is volt; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek; de azon a napon, amelyen Lót kiment Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és mindenkit elpusztított. Éppen így lesz azon a napon, amikor az ember Fia megjelenik.” „Mikor pedig eljő az embernek Fia az ő dicsőségében, és övele mind a szent angyalok, akkor beül majd az ő dicsőségének királyi székébe: és elébe gyűjtetnek mind a népek, és elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől: és a juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja. Akkor ezt mondja majd a Király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta.” E földi életben követett utunk dönti el ottani örök sorsunkat; rajtunk áll megmondani, vajon azokkal leszünk-e, akik öröklík Isten országát, vagy azokkal, akik a külső sötétségre jutnak. Isten mindent megtett üdvösségünkért; ezért ragadjuk meg azt, ami végtelen áron szereztetett meg számunkra. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Youth Instructor, 1893. augusztus 3.